

ÚVODNÍK

Vánoce pro němé tváře

Broněk Bandas

Je to již čtvrt roku, co MANTANA není klubovým měsíčníkem a svět se pořád stejně točí. Během této doby se nám horko těžko podařilo nashromáždit pár článků z oddílového dění abychom je mohli poslepuvat do tradiční formy, na jakou jsme byli zvyklí z časů minulých. Vzhledem k tomu, že články jsou také průběžně publikovány na našem webu v rubrice eMANTANA, má teď náš oddílový samizdat spíše charakter jakéhosi sborníku. Pokud tedy sledujete náš web, tak v MANTANĚ mnoho nového k počtení nenajdete. Ale sem tam se v ní může objevit něco, co se na web nedostalo, jako například tento úvodník. Takže všem přejeme příjemné počtení a loučíme se sloganem: „Lezte, pište, radujte se a o zážitky podělte se!“

LdS

„Tento způsob zimy zdá se mi být poněkud nešťastným“, řekl by asi klasik, kdyby, tak jako my, 22. prosince 2018 vystoupil z vyhrátého vlaku ve stanici Perštejn. Prosinec má totiž většina z nás spojený s Ladovými obrázky sněhuláků, sněhových peřin a sánkujících dětí. O zimní romantice obrazů pana Lady jsme si ale mohli nechat jenom zdát. Drobně mrholilo, všechno okolo bylo v odstínech barvy hnědé, šedé a černé. I Ohře tekoucí pod mostem se zahalila do barvy olova.

Ale klasik tady nebyl. Nepočítáme - li ovšem jako klasika LeToše, který na nás v sychravém odpoledni již v Perštejně na nádraží čekal. Přestože počasí odpovídalo rčení: „Že by ani psa nevyhnal“, nepříliš početná, ale taky ne úplně malá skupinka horolezců se vydala směrem k Hlavnímu masívu naší domovské lezecké oblasti připravit Vánoce i zvířátkům. Oddílové Zdobení stromčku pro zvířátka děláme bez jediného přerušení už od roku 2000, a proto mě velice potěšila Radka, přesněji Radka a mládežníci z Radkou vedeného kroužku, kteří i v takovém nevlídném počasí také přijeli.

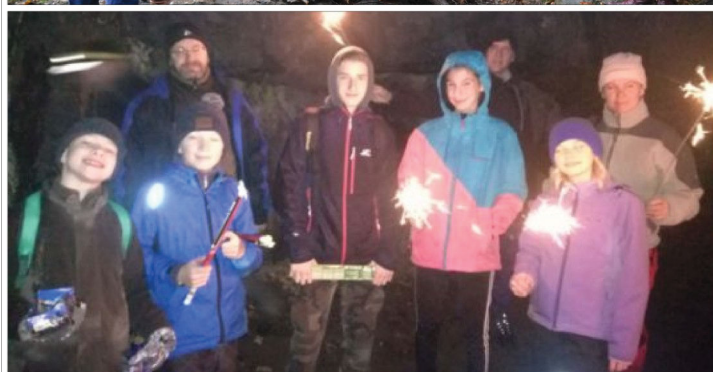
Teplo od ohniště bylo velice příjemné, ale mrhnutí sílilo a sílilo a už spíše připomínalo déšť. Přestože to všichni, mladí i staří, brali se stoickým klidem a od táboráku bylo slyšet salvy smíchu, nebylo na co čekat. Rychle jsem aspoň pro náznak vánoční atmosféry ozdobil první stromek, který jsem potkal a šli jsme nadělovat zvířátkům, zpívat koledy a popřát si navzájem jen to dobré.

Jak to tak bývá, přesně ve chvíli, kdy jsme dorazili zpátky na nádraží, přestalo pršet. A aby toho nebylo málo, vítr rozehnal mraky a nám nad hlavami zazářilo nesčetně jasných hvězd na inkoustově temném nebi. Sice to pořád nebyla ta pravá ladovská romantika, přesto jsme se do domovů rozjížděli v družné, přátelské atmosféře a věřím, že si jednou vzpomeneme: „Jo, to tenkrát v Perštejně...“

A pro lepší vzpomínání:

2000	Perštejn	2010	Perštejn
2001	Vykmanov	2011	Bernava
2002	Vykmanov	2012	Brodce u Kadaně
2003	Vykmanov	2013	Svahová
2004	Vykmanov	2014	Brodce u Kadaně
2005	Lesná	2015	Šerchov
2006	Vykmanov	2016	Jindřišská
2007	Český Jiřetín	2017	Jindřišská
2008	Bernava	2018	Perštejn
2009	Mariánská, Arni- ka		

Kdo se v lednu ponoří, zdraví svoje podpoří!

(Aneb novoroční Ráchání 2019)

Broněk Bandas

Sedím u televize, koukám na Černé barony a památná slova majora Terazkyho: „Kefalín, čo si predstavujete pod slovom absurdné“, mě nutí k zamyšlení. Zamyšlení nad tím, jak některé dokonale promyšlené a organizované akce mizí v propadlišti dějin a taková hovadina, jako jít se v lednu ven koupat, se tvrdošíjně opakuje už devět let. Myslím, že je potřeba si ukázat prstem na Davida Šimka, že tu blbinu do oddílu přinesl. Na druhou stranu uznávám, že akce od původní syrové podoby roste a mohutní do přátelského novoročního setkání kamarádů u ohně a svařáčku a to je, v době kdy většina oddílů pláče nad chátráním oddílového života, velmi pozitivní. Je to prostě „takové absurdní“. Takže si opět dovoluji zařadit do úvodu článku poděkování ženskému podpůrnému týmu za teplé nápoje, výrobky masné i nemasné a celkově takovou skoro Vánoční pohodu na břehu Kamencového jezera.

Tak jsme si zase 1. ledna smočili. Někdo, nevím už kdo to byl, se mě na břehu ptal, jestli se před Rácháním nějak otužuju nebo sprchuju studenou vodou. No samozřejmě že ne! Vnitřně jsem přesvědčený, že by mě studená sprcha zabila. Snad jediné, co tak nějak cílevědomě dělám pro zmírnění účinků chladu, je údržba a zesilování OTP (ozdobný tukový prstenec). Mám vyzkoušené i takové drobné podvůdky, jako je čůrání do plavek nebo třeba letos jsem si nechal vlněné ponožky a bačkůrky. Ale podvůdky nijak zvlášť nepomáhají (až na ty vlněné ponožky, kterým jsem nevěřil, ale příští rok si je vezmu zas). Ledová voda je prostě ledová a tak sebou prostě do té ledárny hrcnu a čekám, jestli to srdce vydrží. A pak mám další rok radost, že vydrželo. A ještě se nemůžu nevrátit k těm podvodům a nezmínit Pátův podvod s neoprenem. Ale Patrik slíbil, že vše napraví v roce 2020 a neopren nechá doma. Tak jsem zvědavý.

V úvodu článku jsem poděkoval organizačnímu týmu, v závěru samozřejmě musím vyzdvihnout plavce. Jako vždy záměrně vynechávám slovo otužilce, protože pokud vím, nikdo z nás se stále aktivně neotužuje. Takže:

Devět ponoření	LeToš, Broněk,
Osm ponoření	Šiška, Deivina,
Sedm ponoření	David Šimek,
Šest ponoření	Blahouš,
Pět ponoření	Verča, Michal „Mc Giver“ Steňko,
Čtyři ponoření	Jarda Hála,
Tři ponoření	Honza Král,
Dvě ponoření	Easy“, Pétáš, Pavel „Mrazík“ Mráz, Luciferka, Tomáš Hyksa, Jíňan,
Jedno ponoření	Jířa, Háša, Pepa Mezník, Julka Řeháková, Pavel Petrák, Ivan Bubla, Gondy, Veronika Lvová, Petr Fifka, Patrik Nadasky, Vláďa Beran, Míra Hefner, Zolík Kačena, Milan Novák, Jarda Faigl, slečna jejíž jméno jsem zapomněl, mladík na jehož jméno si nikdo nemůže vzpomenout a v roce 2016 nechtěně Davídek Bandas

Na Novoročním ráchání 1.ledna 2019 se ponořili: Leoš „LeToš“ Dvořáček, David Šimek , Broněk Bandas, Petra „Šiška“ Bandasová, Pavel „Easy“ Lev, Zuzka „Deivi“ Šišovská, Lenka „Háša“ Urbanová, Zolík Kačena, Michal „Mc Giver“ Steňko, Jarda Faigl, Milan Novák a Petr.

Jizerská 50

9.2. - 11.2.2019

Radka Štejnarová

A je to tu! Druhá účast na Jizerské padesátce (přestože jsme si plánovaly jen jednou a dost). Naše výprava se měla

rozzrůst o jednu účastnici, ale Jitka Jansová bohužel ochorela a tak se vydáváme do Jizerek reprezentovat Horoklub ve dvou jako vloni. Odjíždíme v sobotu před devátou ranní z Klášterce a cesta do Liberce i přes nefunkční rádio utíká rychle, neb pusy nezastavíme. V obchodním centru Nisa vyzvedáváme startovní čísla a odevzdáváme lyže do mazačího servisu, jelikož na minulém ročníku nám jejich máza fungovala. K obědu si dáváme čínu, která je dobrá, jen se solí mohli šetřit. Obíháme obchody, převážně sportovní, kdyby náhodou měli něco pěkného, ale nic nepořizujeme. Pak už jen kupuji v lékárně Voltaren (rameno trochu bolí) a náplastí proti chrápání (ať se Květa vyspí). V Bedřichově jsme za čtvrt hodinky, ubytujeme se v penzionu a využívá-

me skibus na zavolání k dopravě na stadion, ať můžeme nasát závodní atmosféru a omrknout zázemí. Po nasátí atmosféry šlapeme na rozhlednu Královka, která je asi 1,2 km nad Bedřichovem a kde jak již víme z ročníku minulého mají dobré dortíky a kafe (stravu nesmíme podcenit).

Došlo i na panáky u venkovního sněžného baru a iglů. Vracíme se před šestou, voláme skibus a frčíme na večeri.

Koncert v Liberci oproti loňsku vynecháváme, jelikož už toho courání bylo dnes dost.

Odvoz na závod si domlouváme s předstihem. Já spím docela klidně, ale Květě se zdálo, že jsme se vzbudily až v 9,20, což je čas startu. Na sedmou máme domluvenou snídani a na 7,40 odvoz. Čekáme ve smluvený čas, ale skibus přijíždí se zpožděním a tak se nám příprava před závodem nechtěně zkracuje. Rychle převzít lyže, vyzkoušet je (Květuš máza úplně nesedí, tak prodlužuje zónu pod špičkou), koupit energetický gel na nastartování, uložit věci do úschovny, nasadit startovní číslo, nalepit samolepky na lyže, doběhnout na toitoi, rozloučit se, neboť proti loňsku nestartujeme ze stejné vlny, napít se a hurá mezi posledními do přidělené startovní vlny. Je to jen taktak. Květa se zařazuje do svého koridoru, který je hned vedle mě. Závod odstartován, nervozita mě opouští. Průběh závodu popíšu celkem stručně. Teplota nad nulou, stopa letos téměř žádná. Je to boj udržet se na nohou, jelikož se mi lyže pořád rozjíždějí. Asi tak do patnáctého kilometru se jakžtakž odrazit dá a pak už je to o síle paží. Mazání na trase zavrhuji,

protože u mazacích servisů stojí fronty lidí a klistr jsem nepřibalila. Vzhledem k tomu, že mi lyže jedou vážně hodně dobře, závod odjíždím převážně soupaží.

Projíždím cílem s časem 4 h a 11 min. Vyzvedávám věci z úschovny, převlékám se do suchého a čekám na Květu. Když už je čekání podezřele dlouhé, přichází mi od ní SMS jestli už jsem v cíli. Volám jí zpět a dozvídám se, že Květuš překvapivě nevydržela prasklá bota, kterou měla

provizorně oblepenou izolepu a na sedmnáctém kilometru musela závod vzdát. Teď čeká na sběrný autobus na Smědávě. Škoda!

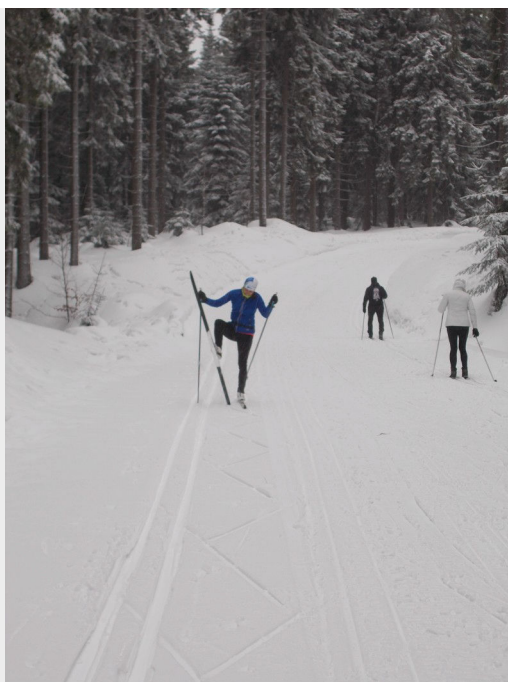
Květa přijíždí kolem čtvrté hodiny. Obě jsme už unavené a promrzlé a tak místo afterpar-

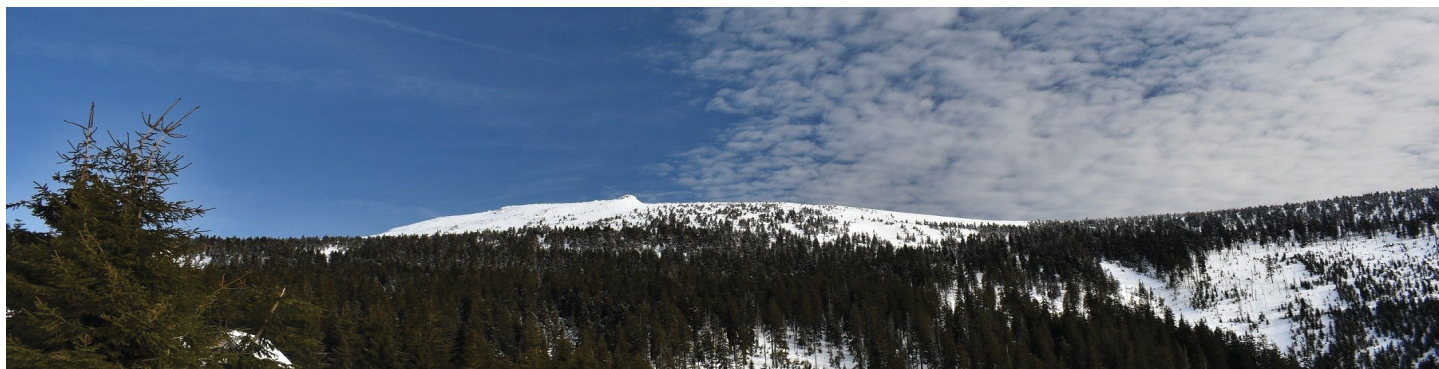
ty voláme odvoz a spěcháme do penzionu do sprchy a na večeri. Shodujeme se, že atmosféra na trati i kolem závodu byla zase bezvadná. Žádná rivalita ani bezohlednost. Všichni organizátoři byli milí, občerstvení na trati bylo taky super.

Ubytování máme zaplacené až do pondělí a tak si ráno pospíme, dobře posnídáme a přejíždíme již vlastním autem k nástupu na magistrálu, kde je půjčovna vybavení. Květuš si půjčuje boty a vyrážíme do liduprázdné

stopy. Podmínky jsou prý podle místních spíše na stavění sněhuláka, neboť vydatně chumelí, ale my jsme přece holky od Krušných a hlavně se toužíme projet ve stopě bez davu lidí. Za chvíli jsme v půjčovně zase, jelikož má máza z padesátky musí dolů, jinak bych se na běžkách spíš prošla. Později přestává chumelit a otepluje se a lyže konečně přestávají lepit a rozjíždí se bez toho, abychom každou chvíli sundávaly Květy kreditní kartou nalepené bakule. Při vracení v půjčovně se chlapi diví, když chce Květa očistit kreditní kartu od vosků. Pak už jen výšlap na Královku na oběd. Dáme si ještě kafe s dortíkem a loučíme se s Bedřichovem a Jizerskou padesátkou. Jestli příští rok znovu? Tomu dáme ještě trochu času na rozmyšlenou.

„Brádlerky“ 2019

Napsat poutavý článek o pravidelně se opakující oddílové akci je problém. Opakováním dochází k tomu, že jsem, myslím, dokonce už i tu předchozí větu v jednom článku o zimní metodice použil. Naštěstí se občas podaří, že se tyhle pravidelně se opakující oddílovky ozvláštňují samy nějakou nečekanou událostí a i my se občas snažíme tyhle tradiční akce něčím změnit či doplnit. A v roce 2019 se nám podařilo obojí. Metodika se velmi podařeně ozvláštnila neskutečně povedeným počasím a zdařilým výběrem lokality. Ale taky se jí povedlo odlišit od všech ostatních metodik akcí, která se mně v hlavě rodila několik let, a která gradovala až tak, že to i mě samotného překvapilo a chvilku až vyděsilo.

Projíždíme kolem Prachovských skal, přes okna auta slunce neskutečně praží a jaro je v plném proudu. Pohled z auta je obzvlášť pikantní v kontextu toho, že jsme se zimní metodikou na Sfingách u Měděnce přestali a do Krkonoš začali jezdit proto, že na Sfingách často nebyl pro „zimní“ metodiku tolik potřebný sníh. Při vyzvedávání povolenek na ledopád v Labském dole na správu KRNAPu už ale brejkujeme na chodníku po ledovce a nějaká sněhová políčka jsou tu a tam vidět. Než jsme povolenky vyzvedli, stihli jsme si prohlédnout mini výstavu z historie horolezectví. Výstava to byla podnětná, protože jsme seznali, že ty mačky, karabiny, trekovky a spoustu dalších věcí, které stále aktivně používáme, už kurátor výstavy zařadil do propadlišť dějin a asi by bylo potřeba je obměnit. A pak jsme popojeli na parking na Medvědí koleno a bylo to tady – sníh. Spousty sněhu. A bylo to lepší a lepší, čím výše jsme stoupali. Vloni mě Šarlota při výstupu na Výrovku o dost předběhla a to mě trošku, trošičku vadilo. Tak jsem si jí letos pohlídal a na Brádlerky dorazil první. Co na tom, že jsem dole na parkovišti nahlas nevyhlásil, že závodíme. Hezky ta metodika začínala!

Jak už jsem v úvodu psal, tak už jsem několikrát psal o tom, že na metodiku máme k laskavému zapůjčení materiál od mých kolegů, hasičů z Královéhradeckého kraje. A píšu to znovu proto, protože to je bonus, za který jim touto cestou opět děkuju. Bonus v podobě skialpových lyží a bot, cepínů, šroubů, sněžnic, hůlek, lavinových vyhledávačů, lopat a sond byl v sobotu ráno rozebraný a když jsem se konečně vykopal z chaty, zjistil jsem, že z celé výpravy zůstal jen Pét'áš a Šalot-

ka. Všichni ostatní vyrazili na ledy do Labského dolu a nebo na výlet na skialpech. My tři jsme zvolili sněžnice a nádherný den využili k takřka kruhovému výletu po hřebeni kolem Brádlerek. Zahájili jsme výstupem na Ptačí kámen, pokračovali volným terénem na Dívčí kameny a po hřebeni vystoupili na Mužské kameny, nejvyšší bod výletu, 1417 m.n.m. Po turistické stezce jsme pokračovali směrem k Vysokému kolu, ale v sedélku pod Velkým Šišákem jsme opět uhnuli do volného terénu a vrátili se na Brádlerky. Skialpová sekce se už ráno přemístila do Labského dolu, pouze s malým zdržením u Medvědí boudy, kde si Letoš odložil do lesa snídani. Nějak mu nesednul párek s jogurtem. Zkušenější skialpinisti jeli od Medvědí boudy po svážné cestě a Martínovým dolem, nováčci pod vedením Easyho sjeli až na Medvědí koleno a tam se napojili na cestu Bud' fit vedoucí ze Špindlu směrem na Labskou boudu. Směrem na Labskou boudu se na skialpech vydala taky Radka s Otou Štejnárů a po hřebeni pokračovali na Sněžné jámy, Vysoké kolo a Velký Šišák, z kterého sjeli volným terénem k Brádlerkám. Co se dělo na lyžích a na ledech

vím jen z doslechu, ale všichni se vrátili plní pozitivní energie a spokojení. A to nás ještě čekal společný společenský večer s kytarořevem. Od firmou Hudy souběžně pořádaného skialpového kurzu se ke skvělé Buchtíkovo kytáře připojil s foukací harmonikou jeden z instruktorů a nečekaně jsme se potkali s Pavlou Pilchovou (já po letech), která u naší pěvecké party strávila skoro celý večer. Tanečky byly. Zpívánky byly. Pivko bylo. Hezký večer to byl.

Ale ještě se vrátím zpět k sobotnímu odpolední. Jak jsem už psal, bylo nádherně. Ota Pavlas, Jíra a Pětáš blbli s dětmi a kopali záhraby, Háša s Šalotkou si ještě vyrazily na Vysoké kolo, 1509 m.n.m, a já jsem se trochu nudil. Nejdřív jsem vykopal jámy na uložení cvičných „zasypaných“ na nedělní ranní výcvik vyhledávání a pak mně začala v hlavě kolovat ta dlouho rašící myšlenka. A že ve mně rašila dlouho! Stejně tak dlouho, jako děláme metodiky a cvičíme

hledání v laviništi pomocí sondy. Pokaždé se mě totiž někdo ptá, co bude, když toho zasypaného trefí sondou do oka. Já to samozřejmě nevím, a trochu to bagatelizuji s tím, že ta pravděpodobnost je malá, ale co by bylo?? A u lesa byla taková veliká převěj. A do té převěje se dala odspodu vykopat velká dutina. A s pomocí Pét'áše jsme dutinu udělali tak velkou, že se do ní vešel člověk.

Nedělní výcvik běžel jako na drátkách. Zahajovali jsme jednou z nejvíce oblíbených disciplín a to zasypání pod lavinu. Jako obvykle jsme zasypávali metrovou vrstvou, ale sněhu bylo tolik, že bychom mohli jít mnohem hlouběji. Zasypat, opíchat sondami, vyhrabat a další zájemce si jde připravit studený hrob. Jako obvykle ti co jsou nahore, na rozdíl od těch, kteří jdou do jámy, srší vtipem. Někdo pobyt pod vrstvou sněhu dal v pohodě, někdo méně v pohodě, někdo v nepohodě a někdo vůbec. Ale šlo o tu zkušenost a varování co se může stát. Tříčlenné skupinky pak přecházely do „laviniště“ a pomocí pípálů a sond vyhledávaly zahrabané vysílače. Renču Klucovou vedl nouzový signál k takové velké převěji nedaleko lesa.... Těsně předtím, než začalo sondování, jsem zašel do hospody a za nekřesťanských 25 Kč jsem tam koupil miskou kečupu. Pod převěj si vlezl Buchtík zabiják a vlez jsem zavalil kostkami sněhu. Renča došla na převěj, ukázkově našla a označila místo, kde byl signál pípáku nejsilnější a začala sondovat. Chvilku se jí nedařilo sondou prorazit vrstvu sněhu, ale Pavel Bohuněk jí velmi ochotně pomohl zabořit sondu kam až to šlo a v tu chvíli se odspodu ozval tlumený křik. Renču to zjevně překvapilo, protože vyhrkla: „On je tam člověk? To je fór?“ Úplně zapomněla, že pozitivní sonda se nevytahuje a rychle jí vytáhla ven. Při průchodu sněhem po sobě sonda nechala rudou stopu. Zatímco já jsem hrál divadýlko s vyhrabáváním Buchtíka, Renča nevěřícně zírala na rudý konec sondy a tuhla. Pak se začal Buchtík hrabat z jámy. Velmi silně mi to připomínalo scénu z filmu Chobotničky ze 4. patra. Jak se v divadle ve hře Rusalka hrabal ze studny Vodník. Jen Buchtík nemumlal Rusalko ty bledá, ale „Moje oko“! A po ruce, kterou měl zakryté oko, mu stékal kečup. Renča ztuhla ještě víc a začala nabírat barvu Rusalky. Rukama si zakrývala tváře a stále opakovala: „Ne, to ne!“ Buchtík po ní pomrkal svým, v tu chvíli, jediným okem a nepřestával hýkat. V tu chvíli si Renča schovala mezi ruce celou hlavu a začala se jí podlamovat kolena. A to jsem začal tuhnout já. Tak daleko jsem celou situaci nedomýšlel a navíc Buchtíkův herecký výkon byl tak na úrovni vesnického kulturáku, takže mě i překvapilo, že nás Renča neodhalila. Rychle jsme celou scénku ukončili, Buchtík ukázal miskou s kečupem a já k Renče přiskočil a podepřel jí. Naštěstí byla tak šokovaná, že nás nepraštila pípákem, nepropíchla sondou a neumlátila lopatou.

Tak příští rok zas. Myslím tím metodiku.

Broněk

P.S. Po metodice jsem byl Blahoušem obviněn, že jsem celé Blahoušovic rodině vyhlásil válku. Ale to samozřejmě není pravda. Z toho, že celou událost nikdo nenatáčel, je zjevné, že nešlo o předem promyšlený válečný akt. Z článku také jasně vyplývá, že i Pája Bohuňků významně a velmi ochotně pomáhal. Ale válku mu nikdo nevyhlásil! A když jsme stejnou, dá se říct okometnou, situaci sehráli s Easyho Veronikou, tak ta (povoláním zdravotní sestra) jen s ledovým klidem a s takovým výrazem v obličeji: „Ten toho nadělá!“ pronesla: „Má ještě druhý!“ A Lidka Rašková úplně pohaněla, tentokrát už Pét'ášův, herecký výkon slovy: „Málo řve.“ Zjevně jsem tedy neměl předem připravenou žádnou strategii. Kdybych měl, dal jsem Buchtíkovi místo sladkého kečupu pálivý, a tím bych jeho herecký výkon posunul o několik tříd. Na Zlatou kapličku by to stejně pořád nebylo, ale pak už by se o válečném stavu jakž takž dalo uvažovat.

P.P.S. Kdybych, nedejbože, měl někdy nějaký zdravotní problém, nechci do nemocnice v Ostrově nad Ohří. A kdybych se snad i do té nemocnice dostal, určitě nechci na jednotku Následné intenzivní péče.

Zimní metodiky Horoklubu Chomutov konané ve dnech 22. - 24.2.2019 v Krkonoších na Brádrerových boudách se zúčastnili: LeToš Dvořáček, Broněk Bandas, Jířa, Pét'áš a Fíla Happy-ny, Lidka Rašková, Renča Klucová, Radka s Otou Štejnaru, TaPája Koukolíčková, Pavel Petrák s Jani a Ondráškem, Pavel Bohuněk s Janinou a Jůlinkou, Leňa Háša Urbanů s Fandou, Buchtík Zabiják Brandl s Šarlotou, Ota Pavlas s Miluškou, Honzíkem a Lukáškem, Easy s Veronikou Lvovic a Sysel se Šlupkou.

Fontainebleau - aneb Jeden den v ráji

Předmluva:

Letošní zima 2018/2019 mi už leze na nervy. Svým charakterem připomíná skotské střiky. Bud' není sníh vůbec a nebo je ho příliš mnoho na to, aby člověk o víkendech vyvětral hlavu na horách. Navíc ty krátké dny resp. absence slunce na náladě nepřidají. A tak jsem rozhodl trochu prosvětlit tu letošní polární noc jednou prosluněnou vzpomínkou z jara 2018, kdy jsme společně s Jírovcema navštívili mekku boulderingu - Fontainebleau.

Úterý 1.5.2018 - Trois Pignons 91.1

Je první máj, lásky čas, za oknem zve ku boulderingu nikoliv hrdličky hlas, ale slunce jas. Konečně jsme se po třech dnech deštivého počasí dočkali. Ležím na gauči a pozoruji skrze okno sluncem nasvícenou kamennou stěnu protějšího domku a nasávám klid francouzského venkova všemi póry. Holky spí s Květou na letišti v ložnici a mají tam na rozdíl ode mě pěkně teplíčko, protože si zapnuly přímotop. O to víc se jim nechce do studené kuchyně. Se vstáváním jsme nikdy nespíchali. A tak se naše snídaneň svým časem blíží spíše k obědu. Jírovcí, kteří mají pronajatý domek na druhém konci vesnice, jsou na rozdíl od nás ranní ptáčata a tak už jsou asi jako na trní. Jsou tu poprvé a díky předchozím deštům si na skálu zatím nesáhli. A tak jsem si dal záležet s výběrem sektoru. Vybral jsem záměrně sektor 91.1 v oblasti Trois Pignons vzdálený asi 15km, který už znám z minula a o kterém vím, že se bude Jírovcům i dětem líbit. Jsou tam krásné písčné pláže, hezké balvany s parádním oranžovým okruhem, kde si zalezou všichni včetně našich drahých poloviček. A tak kolem jedenácté opouštíme náš dočasný base camp ve Videlles a vyrážíme do skal. Jízda autem po zdejších zdejších silničkách, které připomínají leckdy svou šířkou cyklostezky, je vždy trochu adrenalinový zážitek. Nikdy nevíte, kdo se na vás zpoza rohu či zatáčky vyřítí. Opatrně se proplétáme úzkými uličkami vesniček s romatickými názvy jako je např. Moigny Sur Ecole, míjíme větší obec Mily la Foret a směřujeme ještě pár kilometrů na jih směrem na Le Vaudoé. Asi 300m před ním odbočujeme vlevo mimo silnici na prostorné parkoviště. Z něj vedou lesní cesty různými směry napříč lesem k jednotlivým sektorům. Občas jsou u cest směrovníky, ale jak už to tak ve Francii bývá, není jednoduché to rozluštit. Protože jsme tu už kdysi s Květou byli, jdeme na jistotu ne celý kilometr k písčné pláži uprostřed lesa. Iluze mořského pobřeží je dokonalá. Člověk by za písčným pahorkem čekal moře. Ale nic takového tam není. Jen další pláže, pískovcové balvany, skalky a borovice. Pěkné počasí vylákalo do skal více lidí a tak už to vypadá ve skalách veseleji.

Kolem se rojí skupinky s bouldermačkami a křižují les křížem krážem od sektoru k sektoru. Náš sektor s prozaickým názvem 91.1 je pláží rozdělen na dvě části. Rozlézáme se nejdříve vpravo na balvanech, které leží přímo na okraji pláže. Koneckonců, oranžový okruh začíná právě zde. Až na jeden hajból, jsou to vesměs nízké kameny tak do 3m výšky s luxusním dopadem do písku. Jedná se vesměs o lehčí plotnové lezení s výrazným estetickým zážitkem. Jako nejhezčí boulder této části okruhu jsme vyhlásili oranžovou č. 10. Je to taková vyvažovací plotýnka podél hrany, kde se leze výhradně na tření. Holky se na tom dost vyblbly. Květa mi to pak nandala na boulderu č. 7b, který jsem ani po mnoha pokusech nedokázal přelézt. Ona to přelezla asi na druhý pokus, za takové kousavé mikrochyty, do kterých jsem já bohužel nedosáhl. Zatímco my dospělí popolejzáme po balvanech, děti si staví v písku hrady a honí se mezi skalami. Většina boulderů oranžového sektoru však leží na druhé straně pláže a na pahorku za ní. Tamní kameny hned u kraje jsou stále v obležení, ale daří se nám tam vtěsnat a získat území pro sebe. Hitem je oranžový

boulder č. 12 na balvan hned u pláže. Je to opět nádherná vyvažovačka a navíc trochu oklouzaná se šponovákem v závěru, takže ne každý se s tím popasuje. Mě se povedlo vylézt i sousední těžší variantu (vpravo) podél hrany. Některé bouldery jsou jednoduché a nízké a tak zapojujeme do lezení i děti. Lezou naprosto přirozeně a bosky, což z pohledu fotografa vypadá hodně fotogenicky. Nicméně dlouho jim zájem o lezení nevydrží a po chvíli se už jdou zase honit na pláž. My dospělí se postupně noříme hlouběji do lesnatého pahorku, kde pokračuje okruh na dalších balvanech. Lezení je už více silové, místy i oklouzané. Některé směry nám dávají hodně zabrat. Holky (Květa a Maruška) s námi pokračují v lezení asi do poloviny pahorku. Pak už pokračujeme jen já a Chosé a když jsme odpoledne dokončili okruh, což je 37 boulderů, tak jsme toho měli jako buchť. Já jsem k tomu přidal i pár variant a bouldry z modrého okruhu a dostal jsem se na 48 boulderů celkem. Tím jsme uhasili lezecký abstrák, který jsme po několika dnech

deštivého počasí měli a odplížili jsme ze skal slušně vyžučaný. Navečer jsme se sešli u Jířovců na zahradě a navzdory únavě jsme si zahráli s dětmi turnaj v pinčesu a po setmění jsme se přesunuli dovnitř na pokec u vína. Děti zbytek večera protancovaly na muziku puštěnou z notebooku. Do postele jsme se dostali až kolem půlnoci, ale to vůbec navadí. Byl to parádně prožitý den. Účastníci zájezdu: Jířa, Maruška, Fíla, Eliška, Veronika, Květuš, Svinčo, Evička, Květuška

STŘÍPKY

Verča opět na bedně

Na posledním boulderssession 29.3.2019 v lezecké aréně Jirkov se Verča dostala opět na bednu, konkrétně na stříbrnou pozici. V celkovém hodnocení tohoto boulderingového seriálu obsadila v ženské kategorii krásné druhé místo. Za Horoklub jí výbor bafuňářů uděluje další mazáckou pochvalu za skvělé reprezentování klubových barev. *LdS*

Brigáda v Perštejně

Oddílový monarcha a partyzán v jedné osobě přezdívaný Letoš zorganizoval narychlo 27.3.2019 jarní brigádu v Perštejnských skalách. Cílem byla očista skal od náletových dřevin. Rychlého brigádnického výpadu se zúčastnil Lud'a, Easy, Blahouš. Nutno podotknout, že během roku probíhá kontinuální údržba skal na různých místech našeho teritoria o občas i mimo něj, jen se to nikde neventiluje. Díky patří všem, kteří při údržbě skal pomáhají! *LdS*

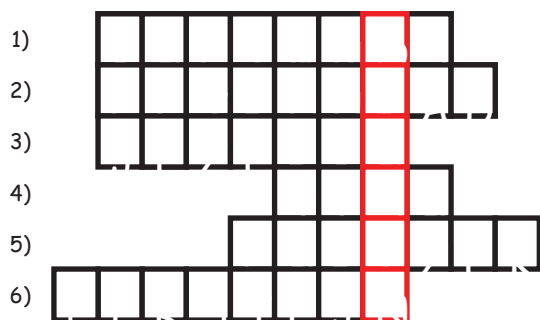
Valná hromada

Tak trochu v žertovném duchu proběhla na apríla valná hromada klubu v hotelu Mertin. Nějaký šotek Pájovi poslal loňský plán akcí místo letošního, což se zjistilo až při předčítání a bylo posléze operativně napraveno. Zlatým hřebem bylo vyhlášení Škodičů za lezeckou aktivitu, které moderoval tradičně Jířa. V mužské kategorii opět zvítězil Letoš, který jakožto předseda jde vždy příkladem. V ženské kategorii zvítězila Veronika, která drtí chyty snad i ve spaní. Perličkou při rekapitulaci loňských výkonů bylo, že se Jířa s jistým sebezapřením veřejně přiznal i k významnému počtu bouldrů v uplynulé sezóně. Tomu říkám výrazná posila bouldrové sekce. :) Každý, kdo odevzdal Škodičovu zpověď, dostal karabinu a dvě smyčky. *LdS*

Cyklostezka kolem Perštejnských skal

Toto téma se nám „horolezcům“ vrátilo na přetřes opakovaně. Loni na podzim a letos na jaře se na nás obrátili chataři s tím, že podél skal má vést cyklostezka do Boče a jestli bysme s tím nemohli něco udělat. Kolují různé zvěsti o asfaltování povrchu, odtěžení skal a budování pojezdových roštů. Jestli to je či není pravda se lze jen těžko někde dopátrat, protože informace na toto téma na internetu vedou vždy na portál www.cykloohre.cz a tam o tom žádná zmínka není. Nicméně něco se asi děje. U Perštejnských skal a chat proběhlo loni jakési vyměřování pozemků, u Bočského nádraží byly v r. 2017 provedeny zemní práce (zásyp a hutnění štěrku) s odkazem na novou cyklostezku. Takže to možná pravda je. Ale i kdyby to pravda byla, tak s tím jako horolezci nic dělat nemůžeme, protože nejsme účastníci stavebního řízení. Nejsme majitelé dotčených pozemků a tudíž jsme jaksi mimo hru. Nezbývá jen doufat, že pokud tato cyklostezka vznikne, tak bude provedena citlivě s ohledem nejen na chataře, ale i na krajinný ráz, skály nevyjímaje. *LdS*

Někdo má rád holky, jiný zase vdolky. Podobně je to s oblibou resp. neoblibou skalních oblastí. Když se vám podaří správně uhodnout kde kdo z horoklubáků rád leze, tak v tajence zjistíte, kde náš hlavní oddílový spisovatel Broněk rozhodně rád neleze.

1. Jířovo oblíbená zahraniční oblast
2. Svinčův bouldrový Disneyland
3. Letošova oblíbená oblast s velkolepými industriálními výhledy
4. Nejoblíbenější horoklubácká pískovcová oblast
5. Blahoušovo skalní chloub
6. Hlavní horoklubácká domácí skalní oblast

Oslavná báseň na Petráč

Josemitská žula
hrdě se tam dmula
co na tom záleží
že v Americe neleží.

Bejskempem je blázinec
co zná jenom našinec
na konci petrohraské vesnice
kde se léčí palice.

Do kopečku stále výš
podél cesty stojí kříž
mávají tam všichni svatí
na kamenech tiše jatí.

Kdo cvičil doma velice
proleze si střevice
spára na rameno, na hlavu a na pěst
tohle že je za šest?

Kdo jednou žulu zkusí
na stolicí zaručeně musí
před lezením nejlépe
vždyť ve spáře jí nechcete!

A tak si tu žijeme
ve sparách se pereme
a co na tom záleží
že tu kilometr stěny neleží.

Blahouš

